

rektor/dekan og på den anden side Evalueringssinstituttet, som det jo netop bliver under Evalueringssinstituttet.

Men det er vel ikke modellen, eller hvad?

Hanne Severinsen (V):

Det er godt, vi får debatten i dag, for der har været så mange signaler og så mange bolde i luften, og der har været to ministre, så det indimellem virkede, som om det mere handlede om at styrke den ene eller anden ministers ressort. Og derfor vil jeg godt kvittere for selve redegørelsen. Jeg synes, der står mange positive ting; jeg har endda underkastet redegørelsen en ikkeprøve og kunne næsten ikke finde noget sted, hvor den kunne komme igennem.

Vi kan jo f.eks. slet ikke være uenige i, at man skal løfte ambitionsniveauet, stimulere opfindsomheden, hæve produktivitet og kvalitet på kerneområderne, øge koordination og fornyelse med understregning af, at det er noget, der kræver frivillig motiveret medvirken.

Vi skal have mere frihed under ansvar, det er vi helt enige i, og vi kunne godt forestille os, at udviklingskontrakter kunne blive et godt middel. Lad os så bare se at komme i gang.

Men stor var forbløffelsen og skuffelsen, da forskningsministeren den 30. november kom med sit første udspil, som viste sig at være en slags udvidet revisionstjekklister med stort og småt.

Næste forbløffelse kom, da undervisningsministerens departementschef kom med et udspil 14 dage senere ved AC's konference: Man havde kontrakt nok i taxameter- og uddannelsesbekendtgørelsen. Netop Undervisningsministeriet må have i erindring, at vi engang havde en flerårsaftale, der i princippet bandt Folketinget til både selvstyre og budgetsikkerhed, men som ikke betød, at universiteterne tilsvarende følte sig forpligtet til at gennemføre den nye studiestruktur. Der var stor stivhed og modspil. Jeg behøver bare at nævne bachelor og efteruddannelse.

Det er derfor ærgerligt, at de første udspil om udviklingskontrakter kalder på al den stivhed og konservatisme, som vi sikkert alle sammen er enige om at bekæmpe, for så risikerer vi modspil og skyttegravskrig i stedet for forandrings- og prioriteringsvilje.

Vi fik i går, ordførerne, et papir med et mere forenklet koncept suppleret med nogle gode ord fra redegørelsen og en bemærkning om, at der kommer et udspil fra undervisningsmini-

steren, og det vil jeg tage for, at man nu begynder på en ny start, men så synes jeg også, at man skulle skrotte den stramme tidstabel, som man lægger op til. Det må være resultaterne, der er afgørende.

Hovedbudskabet må være, at samfundet stiller nogle prioriteringskrav, og at de universiteter, der leverer varen, slipper for at underkastes detaljerede forskrifter.

I Venstre deler vi opfattelsen af, at samfundet skal blande sig i, hvad 10 milliarder forskningskroner skal bruges til. Men vi skal hverken diktere metoder eller resultater. Vi skulle jo også gerne have plads til, at en ny erkendelse overbeviser os om, at der er brug for ny omprioritering.

Vi skal have gode kontakter mellem offentlig og privat forskning. Private investeringer, som udvalget så i Odense, bør stimuleres. I Odense mente man i øvrigt, at disse midler bliver oplevet som mere ubundne end de offentlige. Vi skal også stimulere samarbejdet med sektorforskningen.

Men man kan ikke frigøre sig fra en mistanke om, at der bag de smukke ord om planer og strategi, ligger drømmen om den store masterplan. Her skal vi huske, at det, erhvervslivet især beder om, er, at samfundet leverer den grundlæggende forskning med et højt ambitionsniveau, der kan spille sammen med deres forskning og udvikling. Det handler ikke om fritsvævende forskning kontra forskningsprogrammer.

Derfor skal ledelsen også ansvarliggøres, så den får frihed til at levere bedre kvalitet. Ansvar bør også følges af konsekvenser, og derfor vil vi i Venstre gerne diskutere, om det ikke vil være en god idé, hvis universiteterne var selvejende institutioner.

Vi vil også gerne se på den kollegiale ledelse, for den fører især på de store institutioner ofte til, at man deler og hersker og har svært ved at skære igennem og prioritere. Derfor kunne man forestille sig en normalisering af ledelsesformen med bestyrelse og direktør og bedre ekstern repræsentation. Vi kunne måske her have undgået de problemer, vi ser i dag, f.eks. når vi skal prioritere naturvidenskab.

Det er i virkeligheden tankevækkende, at når Forskningsministeriet søsætter nye store projekter som IT, som vi tror kan blive meget spændende, så gør man det uden om den formelle universitetsstyrelse. Det tyder for mig